

MÓNUS MIKLÓS

Hatvanon túl

Hatvanon túl

Mónus Miklós

2013

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Miklós

Jól emlékszem, augusztus 12. volt, délelőtt úgy 10 óra, talán néhány perccel kevesebb, vagy néhány perccel több, na és nem mostanában, hanem 1987-ben. Feleségem arra kért, nézzek a térdére. Ez nem volt egy veszélytelen kérés, tekintettel arra, hogy kocsiban ültünk, már amennyire kocsi egy kétütemű Wartburg, ami akkoriban azért annak számított. Fadd-Domboriba vágattunk a 6-os főúton, meglátogatni még hetedik életévét se betöltött lányunkat, aki a Duna ottani holtágában nyaralt egy gyermeküdülőben. Az ember is lát kissé oldalra, mint a tyúk, így észrevettem, ahogy az asszony a mutatóujjával a jobb térdére bök. Mivel semmit nem láttam, amit addig nem láttam volna, kérdeztem tőle:

- Mit kell látnom?

Azt mondta:

- Ezt itt, ni. Ezt a milliméternyi kinövést.

Odalestem. Tényleg mutatkozott ott egy kinövés, sem nem magas, sem nem vastag, szinte úgy festett, mintha szálka lenne. Kérdeztem is tőle:

- Nem szálka az?

- Ugyan! - Egy idő után hozzátette: - Bár az lenne!

Lelassítottam, megnéztem jobban, meg is tapogattam egy kicsit, tényleg nem szálla volt.

- Mi ez?

- Egy jel. Annak a jele, hogy a karácsonyt már nem érem meg.

Mentünk. Ő karba tette a kezeit, önkéntelenül mintegy kizárva a valóságot, én meg gondolatban végigéltem az utóbbi négy évünket, mint aki kizuhan a nyolcadikról s mire a földre csapódik, leperreg előtte a teljes élete.

Németországban voltam, amikor elért a hír, hogy kórházba vitték, két kiskorú gyermekünket barátaink vették magukhoz. Rohantam haza. Mire megérkeztem, már kivették a fél máját, szakszerűbben szólva a jobb oldali lebenyt. Voltaképpen, magyarázta az orvos, nem lett volna szabad túlélnie az elmúlt napokat, hanem el kellett volna véreznie. Az volt a szerencséje, hogy valami csekmesz, vagy csepmesz nevezetű izé, nem tudom, jól mondom-e, de így értettem, szóval az a csepmesz rátapadt a vérző részre, meggátolta az erős szivárgást, mint ahogy a szivacsból sem szivárog a víz azon az oldalon, ahol nejlon tapad rá. Lehet, hogy nem jól magyarázom, ő jobban elmagyarázná, ha élne, tudniillik orvos volt, belgyógyász. Nagyobb részt szívinfarktusos betegeket gyógyított, és rákosokat. Úgyhogy tökéletesen tisztában volt a bajával. Áttét mutatkozott a másik lebenyen, kettő vagy három, növettek, növettek, aztán kezdtek visszafejlődni, más szerveiben pedig kifejlődni. Mindent elkövettünk és elkövettem, hogy meggyógyuljon, vettem gyógyszereket Svájcból, meg Svédországból, magyar fizetésből, persze, jártunk mindenféle kórházakban és klinikákon, többször megoperálták, kipróbáltuk az akkoriban varázsszernek beharangozott Béres-cseppeket és a fene se tudja már, mi mindent meg nem tettünk. Olykor mutatkoztak is biztató jelek, de csak átmenetileg. Az onkológia igazgató-főorvosa

végül még egy Amerikából származó kísérleti gyógyszerrel is próbált segíteni, ezt a gyógyszert szedte akkor is, amikor Fadd-Domboriba igyekeztünk a lányunkhoz.

Felnevettem. Ő úgy nézett rám, mintha örültet látna. Bevillant, hogy jó ideje szó nem hangzott el közöttünk, na és egyáltalán, megbotránkoztatja, hogy jól szórakozom a baján. Azt mondtam:

- Nem jókedvemben nevetek, hanem rajtad. Hogy mondhatasz ilyen marhaságot, hogy a karácsonyt már nem éled meg csupán azért, mert valami kinövés mutatkozik a térdeden?

Hallgatott egy sort, aztán csak annyit mondott:

- Ez a kinövés reggel még nem volt, most meg van. Ne kívánd, hogy szakszerű magyarázatot adjak, legyen elég annyi, hogy a karácsonyt bizony nem élem meg.

- Mibe fogadunk? - így én.

- Nem fogadok, az ember nem fogad abban, amiben biztos.

- Na, jó, hagyjuk ezt.

Ő behunyt szemmel oldalt dőlt, talán el is szunyókált egy kicsit, legalábbis egyenletesen szuszogott, mint aki alszik, én meg azzal biztattam magam, hogy a kezelőorvosai a bajával való kínlódás eddigi négy éve alatt engem háromszor készítettek fel a halálára, vagyis annak a lehetőségére, de mindannyiszor tévedtek. Úgy gondoltam, téved ő is. Aztán pár hónap múlva, bizony még karácsony előtt kitűnt, hogy nem téved. Szegénykém, orvosai között ő volt a legjobb orvos.

Továbbmenve az úton azon töprengtem, hogy milyen furcsa a világ, eddig soha semmi baja nem volt. Egy nyomorúságos kis influenza se kerítette a hatalmába, míg nekem akadt bajom, nem is egyszer, és olykor nem is kicsi.

Még semmi baj nem mutatkozott a szervezetében, tehát jóval régebben volt, mint négy éve. Egy nem éppen gyönyörűségteljes napon reggel felkeltem, kibotorkáltam az illemhelyre, benyúltam a pizsamámba azon a bizonyos nyíláson, s amit érzékeltem, attól rám jött a frász. Azt érzékeltem, hogy a fűtyim megvastagodott. Jelentősen. Megnéztem. Jónak bizonyult az érzékelésem, a fűtyimnek a hegye felé eső fele duplájára vastagodva kíváncsiskodott ki a nadrágomból, a másik fele pedig pontosan olyan volt, mint korábban bármikor. Nem értettem, miként lehet, hogy e nemes szerszám egyik fele oly' egy csapásra megizmosodik, a másik fele meg marad nyiszlett, világ szégyenére. Mivel akadt a házban orvos, gondoltam, hozzá fordulok magyarázatért. Mondom neki:

- Mint asszony, valószínűleg örülni fogsz a fejleményeknek, ám orvosként talán nem.

Szépen megvastagodott a fűtyim. Semmi bajt nem érzek, pislantanom egy rutinié módján sikerült, mást még nem próbáltam, ámbár egy bizonyos női személy közkívánatára állok elébe.

Csúnyán leteremtett, hogy:

- Már megint hülyéskedsz, pedig a baj lehet igen nagy is.

Autómmal elpöfögtem a nem emlékszem már, melyik kórházba. Maga a főorvos lefektetett a vizsgálóban, miután lehúztam alsó ruházatomat. Szemrevételezte a tényállást, majd elfordult kezét mosni. Én tápászkodtam volna fel, rám dörgött:

- Maradjon csak fekvé! Majd mindjárt hívok valakit, hogy betolja a kórterembe.